

Tizedelés...

Almási Tivadar

Komor, negyvennégyes nyári nap,
felakasztották a bajtársunkat
kiéhezett
rémült gebenyaka
fulladásba horpadt
a ló-hajtószíj alatt...
Hirtelen jött az ítélet
valakit fel kell akasztani,
Egy, kettő, három...
... kilenc, tíz...
Tizedeltek.
Ő lett a tizedik
vitték a fa alá.
(Hé-hé
ilyenkor löni szoktak.
Kuss, most akasztunk...)
Ő civilben
szobafestő volt,
nyakára tették
a ló-hajtószíj hurkot...
Ott hagyták lógni
lógni, lógni, lógni...
Hé, hé, hé...
Kuss, kuss, kuss...
Mi, mi, mi...!?
Valaki felüvöltött
odarohant
s megmarkolta a lábát...
– Aki ott lóg
az a bátyja –
suttogta egy szerderjes hang
a dermedt ég alatt...

Egy munkáshoz

Almási Tivadar

Vond fel a zászlót
és ünnepelj,
örülj magad felett,
elismerést égetek
durva életed
eszmélő lelkébe.
Ne pirulj,
nem nagyzolok
nem hazudok,
hajlott válladon
felelősség nyugszik,
s a fém komor zengéséből
csak te tudod kihívni
és életté szelídíteni
az anyag vad,
behódoló diadalát...

Mi az,
nem ünnepelsz?
Akkor le a zászlóval,
az arcod
ne mutasson semmit
abból, ami benned küzd.
Ne örülj,
mormolj durva szavakat,
hazudj, siránkozz,
átkozd a sorsodat.
Én mosolygok dühöd felett,
mert ismerlek
s tudom, hogy két orias
birkózik benned:
az ember a jövőjéért,
önmaga hatalmas,
gyűlölit kicsinyességével...